

UZASADNIENIE

Powódka, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła za pośrednictwem Elektronicznego Postępowania Upominawczego, dnia 15 kwietnia 2015 r. pozew przeciwko pozwanemu Z. Ł., o zapłatę kwoty 1875 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w skali roku od kwoty 1500 zł od dnia 10 listopada 2014 r. oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 375 zł od dnia 10 listopada 2014 r. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu, wskazano, że strony zawarły 10 października 2014 r. umowę pożyczki. Pożyczkobiorca Z. Ł. zobowiązany był do spłaty kwoty 1500 zł tytułem udzielonej pożyczki oraz 375 zł tytułem prowizji za jej udzielenie. Spłata miała mieć miejsce do dnia 9 listopada 2014 r., co jednak nie nastąpiło.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie dnia 7 maja 2015 r. wydał postanowienie, w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie i przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej.

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu powód podtrzymał żądanie pozwu i przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń pozwu.

Na rozprawie w dniu 04.11.2015r. stawiał się pozwany, który nie kwestionował roszczenia co do zasady i wysokości, wnioskował jednak o możliwość spłaty należności w ratach lub odroczenia płatności, co argumentował swoją trudną sytuacją materialną m.in. utratą stałego zatrudnienia i zmniejszeniem świadczeń rentowych.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest udzielanie krótkoterminowych pożyczek pieniężnych. Powódka i pozwany zawarli dnia 10 października 2014 r. umowę, której przedmiotem było udzielenie pozwanemu pożyczki w wysokości 1.500 zł. Zgodnie z treścią umowy pozwany zobowiązany był również spłacić prócz kwoty pożyczki, kwotę 375 zł tytułem prowizji za jej udzielenie. Termin spłaty zobowiązania przypadł na 9 listopada 2014 r. Powódka zobowiązała się natomiast przelać na konto bankowe pozwanego ustaloną kwotę, czego dokonała dnia 10 października 2014 r.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych – k.21-25 akt
- potwierdzenie wykonania przelewu kwoty pożyczki – k. 27 akt

Pozwany nie dokonał spłaty pożyczki w uzgodnionym terminie tj. do 9 listopada 2014 r. Od tego dnia nie podejmował również żadnych prób porozumienia się z powódką co do sposobu spłaty zadłużenia m.in. rozłożenia należności na raty, czy odroczenia terminu płatności.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, którym Sąd nadał przymiot wiarygodności, nie były one również zakwestionowane przez strony.

Stan faktyczny pozostawał między stronami bezsporny. Bezsporny był fakt, że pozwany zawarł z powódką 10 października 2014 r. umowę, przedmiotem której było udzielenie pozwanemu pożyczki. Pozwany zobowiązał się uregulować swój dług do dnia 9 listopada 2014 r. Dług na dzień spłaty pożyczki obejmował kwotę 1.875 zł- w tym 375 zł tytułem prowizji za jej udzielenie. Bezsporne jest również to, że powódka zrealizowała swoje zobowiązanie i

przelała na konto bankowe pozwanego umówioną kwotę pożyczki, natomiast pozwany nie dokonał spłaty należności w przewidzianym przez umowę stron terminie.

Spór dotyczył zasadności dochodzonego roszczenia przez powoda w całości, a nie w ratach, wobec trudnej sytuacji materialnej pozwanego.

Na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu strona powodowa udowodniła fakt przysługującego jej roszczenia oraz jego wysokość, co potwierdził również sam pozwany uznając powództwo.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd zasądził po myśli art. 720 § 1 k.c. od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.875 zł wraz z należnymi odsetkami.

O odsetkach od kwoty 1.500 zł orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. w zw. z art. 359 §2 k.c. a contrario, zasądzając je zgodnie z żądaniem powódki od 10 listopada 2014 r. w wysokości 10 % w skali roku. O odsetkach od kwoty 375 zł orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. zasądzając je zgodnie z żądaniem powoda od 10 listopada 2014 r.

Sąd negatywnie rozpatrzył wniosek pozwanego przedstawiony na rozprawie o rozłożenie należności na raty lub o odroczenie terminu płatności zobowiązania. Sąd rozumiejąc złą sytuację finansową pozwanego, musiał wziąć pod uwagę fakt, iż pozwany przed zawarciem umowy pożyczki, stracił pracę, a więc już w momencie zawarcia umowy, był w trudnej sytuacji materialnej. Nadto pozwany ma inne zobowiązania, które spłaca w kwotach po 2700 zł miesięcznie. Dodatkowo pozwany w żaden sposób nie próbował skontaktować się z powodem od listopada 2014r. celem uzgodnienia ratalnej spłaty bądź ustalenia późniejszego terminu spłaty. Dlatego też, z wyżej wskazanych względów oraz z uwagi na niskie dochody pozwanego przy bardzo wysokich obciążeniach finansowych, Sąd uznał, iż nie zachodzą przesłanki z art. 320kpc i nie ma podstaw do rozłożenia pozwanemu należności na raty. Sytuacja materialna nie daje gwarancji, że pozwany byłby w stanie regularnie spłacać należność, chociażby w niewielkich kwotach. Jeżeli natomiast chodzi o odroczenie terminu płatności, to z uwagi na zbyt odległy termin od upływu terminu spłaty pożyczki, wniosek ten przez Sąd nie mógł zostać uwzględniony. Nie ma przeszkód natomiast, by pozwany w tym celu skontaktował się bezpośrednio z powodem.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)